

DE RAAD VAN TUCHT
VAN DE STICHTING
TUCHTRECHTSPRAAK SCHEIDINGSBEMIDDELING

heeft de volgende uitspraak gedaan inzake de klacht van:

De heer, wonende te, hierna te noemen: “klager”

tegen

Mevrouw, kantoorhoudende te, hierna te noemen: “verweerster”

1. Procedureverloop:

- 1.1 Klager heeft voor het indienen van zijn klacht bij de Raad van Tucht een klacht tegen verweerster ingediend bij het bestuur van de Vereniging van Familierechtadvocaten en Scheidingsmediators, hierna te noemen: “vFAS”. Er heeft een gesprek als bedoeld in art. 4 van het vFAS klachtenreglement bij de secretaris van het bestuur van de vFAS, mr. E.A.T.M. Steverdink, plaatsgevonden.
- 1.2 Op 16 augustus 2013 heeft klager een klacht opgesteld die door de secretaris van de Raad van Tucht op 5 september 2013 is ontvangen. Verweerster heeft hierop bij brief d.d. 23 september 2013 gereageerd. Bij e-mail van 1 oktober 2013 heeft klager nog een aantal verslagen en e-mails overgelegd. Verweerster heeft dit bij brief d.d. 12 december 2013 eveneens gedaan, vergezeld van het echtscheidingsconvenant en de daarbij behorende side letter.
- 1.3 De Raad van Tucht heeft kennis genomen van de hiervoor onder 1.2 genoemde gewisselde stukken.
- 1.4 Op 14 januari 2014 heeft de mondelinge behandeling plaatsgevonden. Klager en verweerster zijn beide verschenen. Klager werd ter zijde gestaan door zijn adviseur, mr..... Voorts zijn - met instemming over en weer van klager en verweerster - bij de mondelinge behandeling aanwezig geweest: mevrouw, een kantoorgenoot van verweerster en mevrouw, de nieuwe partner van klager.

2. Vaststaande feiten

Verweerster is echtscheidingsbemiddelaar en lid van de vFAS. Op 24 februari 2011 heeft het eerste kennismakingsgesprek plaatsgevonden tussen klager, zijn thans ex-echtgenote en verweerster. Op vrijdag 18 maart 2011 heeft er een tweede mediationgesprek plaatsgevonden en is de mediationovereenkomst doorgenomen en ondertekend. Op 30 maart 2011 en 4 april 2011 hebben er een derde en vierde mediationgesprek plaatsgevonden. Bij brief van 6 april 2011 heeft verweerster hiervan verslag gedaan. Bij brief van 12 april 2011 heeft verweerster verslag gedaan van de vijfde mediationssessie, gehouden op 8 april 2011. Het zesde mediationgesprek heeft plaatsgevonden op dinsdag 12 april 2011 en verweerster heeft daarvan verslag gedaan bij brief van 14 april 2011. Het zevende mediationgesprek heeft plaatsgevonden op vrijdag 29 april 2011 en daarvan is verslag gedaan bij brief d.d. 2 mei 2011. Het achtste mediationgesprek heeft plaatsgevonden op woensdag 4 mei 2011 en bij brief d.d. 11 mei 2011 is hiervan verslag gedaan. Bij brief d.d. 16 mei 2011 is verslag gedaan van het negende mediationgesprek gehouden op donderdag 13 mei 2011. Vervolgens zijn er nog gesprekken geweest op 20 mei 2011, 30 mei 2011, 1 juni 2011 en 17 juni 2011, waarna op 28 juni 2011 het echtscheidingsconvenant is ondertekend.

Tevens is op 28 juni 2011 door klager en zijn ex-echtgenote een zogeheten sideletter ondertekend. Op 20 juni 2012 heeft er nog een evaluatiegesprek tussen klager, zijn ex-echtgenote en verweerster plaatsgevonden.

3. Klacht

In de klacht van klager zijn de volgende klachtonderdelen te onderscheiden die bij de mondelinge behandeling zijn herhaald en die met zijn instemming als volgt zijn geformuleerd:

- 1) Klager verwijt verweerster dat zij onvoldoende professioneel heeft gehandeld. Verweerster heeft onvoldoende rekening gehouden met het feit dat hij net uit het buitenland terug was, hij een nieuwe baan had en de psychische gesteldheid van de verlatene, in dit geval klager. De veelheid en het tempo van de besprekingen waren ongewenst, ongebruikelijk en onbegrijpelijk hoog. De tijd ontbrak voor klager om informatie tot zich te laten doordringen. De informatievoorziening was mager. Na 12 mei 2011 zijn geen gespreksverslagen meer gemaakt. Verweerster heeft vooral oog gehad voor de kortere termijn terwijl zij doortastend had moeten optreden voor een resultaat op de langere termijn.

- 2) Verweerster heeft klager onvoldoende voorgelicht, waarbij klager noemt de heersende opvattingen op het punt van het ouderlijk gezag en de alimentatieverplichting. Voor wat betreft het laatste meent klager dat verweerster in het bijzonder tekort is geschoten in haar voorlichting over de verdien capaciteit van de alimentatiegerechtigde, de duur van de alimentatieplicht en (de invulling van) het ouderlijk gezag, mede aan de hand van de in de literatuur, rechtspraak en wetgeving heersende opvattingen. Verder is teveel toegerekend naar een te bereiken uitkomst van de door klager te betalen alimentatie, waarbij zijn belangen onvoldoende in het oog zijn gehouden. Een overzicht van wat klager zou kunnen betalen en wat zijn ex-echtgenote te besteden zou hebben zijn niet aan de orde geweest. Ook is door verweerster geen jusvergelijking gemaakt. Klager heeft daardoor niet weloverwogen een keuze kunnen maken.
- 3) Klager stelt dat verweerster zijn ex-echtgenote en hem zelf onevenwichtig heeft benaderd. Verweerster heeft niet, althans onvoldoende, voorzien dat klager op achterstand lag ten aanzien van de verwerking van de echtscheidingsbeslissing en had interventies moeten toepassen die zich zouden richten op herstel van de gelijkwaardigheid. Klager stelt verder dat verweerster ook niets heeft gedaan met een noodkreet zijnerzijds, die drie weken voor de ondertekening van het convenant aan verweerster is verzonden.

4. Verweer

- 4.1 Verweerster stelt dat er geen sprake is van geweest van een door de ex-echtgenote van klager gedicteerde snelheid van de bemiddeling, maar dat zowel klager als zijn ex-echtgenote beiden behoefte hadden aan een snelle voortgang. Verweerster erkent dat de ex-echtgenote van klager al verder was, immers zij was de verlater en had het scheidingsbesluit genomen, maar dat betekende niet dat de ex-echtgenote haar financiële plaatje al op orde had en wist wat de rechten en verplichtingen over en weer waren. Zij wist alleen dat zij in een klein huis wilde wonen en uiteindelijk financieel onafhankelijk wilde zijn, maar dat zij hiervoor eerst een opleiding moest afmaken. Tijdens het mediationproces zijn, aldus verweerster, financiële gegevens uitgewisseld en zijn naar aanleiding daarvan berekeningen gemaakt die ook zijn besproken. Verweerster meent dat zij wel degelijk alle aspecten, verbonden aan een echtscheiding, zowel op het relationele als op het juridische vlak heeft besproken. Zij heeft uitgebreid verslag gedaan van de meeste bemiddelingssessies. Daarnaast heeft verweerster met klager en zijn ex-echtgenote besproken dat zij, toen er eenmaal een concept-convenant was, dit

concept-convenant zou aanpassen naar aanleiding van hetgeen besproken zou worden en dat die gewijzigde concepten in de plaats zouden komen van de eerdere verslagen op de diverse onderdelen. Verweerster stuurt altijd uitgebreide concept-convenanten naar haar cliënten waarbij alle mogelijke juridische informatie wordt gegeven.

- 4.2 Voorts heeft zij na de eerste bijeenkomst aan het begin van de bemiddeling een artikel uit Elsevier over de duurbepering van de alimentatie aan klager en zijn ex-echtgenote doen toekomen, waaruit volgens verweerster blijkt dat zij wel degelijk aandacht heeft besteed aan de bij klager levende wens om hierover nader geïnformeerd te worden en dit te willen bespreken. Er is, aldus verweerster, wel degelijk melding gemaakt van de verdien capaciteit van de ex-echtgenote. Dit is ook in de verslagen vermeld, alsmede in het overeengekomen convenant. Vanwege het feit dat partijen jonge kinderen hadden, de jongste werd tijdens de mediation 4 jaar, en het feit dat partijen een tijd in hadden gewoond en een traditionele rolverdeling hadden, waarbij klager meer dan fulltime werkte in een commerciële functie en veel door het land reisde, en de ex-echtgenote van klager thuis was, werd afgesproken dat zij enige tijd niet zou werken om haar opleiding af te ronden, maar daarna zo spoedig mogelijk parttime aan de slag zou gaan. Als zij meteen aan de slag zou gaan, zou zij, naar haar zeggen, achter de kassa bij de supermarkt terechtkomen. Dat wilden zowel klager als zijn ex-echtgenote niet.
- 4.3 Verweerster geeft verder aan dat een formele jus-vergelijking niet gemaakt is, maar dat was volgens haar ook niet nodig omdat partijen steeds als uitgangspunt hebben genomen de vraag wat zij te besteden zouden hebben. Daarnaast is in het convenant in art. 3.2 nadrukkelijk vermeld dat partijen het er over eens zijn dat vanaf 1 september 2013 de ex-echtgenote van klager voor 24 uur aan het werk zou zijn. Daarnaast is nog een sideletter opgemaakt waarin staat dat de kinderalimentatie wordt verhoogd indien de partneralimentatie als gevolg van de eigen inkomsten van de ex-echtgenote zou worden verlaagd. Verweerster meent dat zij wel uitvoerig heeft stil gestaan bij de heersende maatschappelijke discussie ten aanzien van de 12jaars-termijn van de partneralimentatie, echter, verweerster heeft ook rekening moeten houden met de feitelijke situatie van partijen, alsmede met het feit dat de ex-echtgenote van klager duidelijk was in haar mogelijkheden en onmogelijkheden op de arbeidsmarkt. Alle opties, ook een contractuele duurbepering, zijn aan de orde geweest en het convenant vormt na een onderhandelingsproces de weergave van hetgeen beide partijen op dat moment wensten. Het feit dat er daarna omstandigheden zijn veranderd kan verweerster niet worden aangerekend.

- 4.4 Verweerster stelt voorts dat zij niet heeft toegerekend naar een bepaalde uitkomst met betrekking tot de alimentatie. Verweerster stelt dat het doel van partijen was, zoals ook uit de verslagen blijkt, om beide partijen zo dicht mogelijk bij de school van de kinderen te laten blijven wonen en dus dicht bij elkaar. Er is gekeken naar beide kanten, zowel in feitelijke zin als in financiële zin. De bedoeling was dat beide partijen de hypotheek rond zouden kunnen krijgen en verder zouden kunnen. Dit hebben partijen ruim voor de ondertekening van het convenant laten toetsen bij de Rabobank en dit bleek te kunnen. De partneralimentatieafspraken in het convenant zijn aangepast aan de eisen van de bank. Verweerster meent zich te herinneren dat er geen harde duurbepanking kon worden opgenomen omdat dit niet acceptabel was voor de bank. Daarnaast wijst verweerster op het feit dat klager eigenlijk meer wilde betalen dan is afgesproken. Verweerster vond en vindt het een evenwichtig en gelijkwaardig convenant en meent dat zij niet is tekortgeschoten in haar taak als echtscheidingsbemiddelaar.

5. **Beoordeling van de klacht**

Beoordelingskader

- 5.1 De Raad van Tucht toetst de klacht in al haar onderdelen aan de door de algemene ledenvergadering vastgestelde gedragsregels voor scheidingsbemiddelaars, aan de inhoud van de bemiddelingsovereenkomst en meer in het algemeen aan ongeschreven regels waaraan een behoorlijk bemiddelaar zich dient te houden.

Inhoudelijke beoordeling

- 5.2 De Raad van Tucht is van oordeel dat uit het dossier en hetgeen ter mondelinge behandeling is gesteld, onvoldoende is gebleken dat verweerster geen dan wel onvoldoende rekening heeft gehouden met de psychische gesteldheid van klager als zijnde de “verlatene”. Uit de zeer

uitgebreide verslagen van de eerste bemiddelingssessies blijkt dat er uitgebreid aandacht is geweest voor de emoties en aldus ook alle ruimte voor de positie van klager als verlatene.

Het is vervolgens klager zelf geweest, zoals hij ook ter mondelinge behandeling nogmaals heeft bevestigd, die heeft aangegeven dat hij graag wilde “doorpakken voor wat betreft de meer zakelijke gevolgen van de echtscheiding”. Zie in dit verband het verslag van de zesde mediationssessie d.d. 14 april 2011. Ook uit het verslag d.d. 11 mei 2011 blijkt dat klager en zijn ex-echtgenote hadden aangegeven het liefst zo spoedig mogelijk tot een regeling te willen komen.

Voorts blijkt uit de overgelegde latere verslagen en e-mailcorrespondentie niet dat klager niet in staat was om te onderhandelen dan wel de gevolgen van de onderhandelingen niet overzag. De Raad van Tucht wijst in dit verband bijvoorbeeld op de onderhandelingen over de verdeling van de voormalige echtelijke woning. Deze zou eerst worden verkocht, maar klager wenste deze uiteindelijk toegedeeld te krijgen, hetgeen ook is geschied.

Het voorgaande betekent dan ook dat het eerste klachtonderdeel ongegrond is.

- 5.3 Voorts deelt de Raad van Tucht niet de mening van klager dat verweerster is tekort geschoten in haar voorlichting over met name de wettelijke maatstaven terzake verdien capaciteit en limitering van partneralimentatie, waardoor er een convenant is ondertekend dat in het nadeel van klager zou zijn.

Over de verdien capaciteit is in het convenant een duidelijke bepaling opgenomen en uit de overgelegde verslagen blijkt dat hierover ook uitgebreid is gesproken. De Raad van Tucht begrijpt dat klager bijzonder teleurgesteld is dat zijn ex-echtgenote deze bepaling niet nakomt, maar het verwijt daaromtrent kan verweerster niet worden aangerekend. Immers, deze omstandigheid is, overigens net als de omstandigheid dat zijn ex-echtgenote niet wil meewerken aan een meer gelijke verdeling van de zorg, een omstandigheid die zich na het sluiten van het convenant heeft voorgedaan.

Daarnaast ziet de Raad van Tucht in de in de sideletter opgenomen bepaling, dat klager en zijn ex-echtgenote één kind op het adres van klager hebben doen inschrijven vanwege een fiscaal voordeel voor klager, een aanwijzing dat ook op de financiële belangen van klager acht is geslagen en dat verweerster klager en zijn ex-echtgenote voldoende heeft voorgelicht.

De Raad van Tucht constateert met klager wel dat de verslaglegging na de achtste mediation zich niet verhoudt tot de uitgebreide verslaglegging van de eerste acht sessies. Dit kan evenwel niet tot gegrondheid van de tweede klacht leiden. Hoewel het desbetreffende e-mailbericht niet is overgelegd, blijkt uit hetgeen verweerster onbestreden ter mondelinge behandeling

heeft gesteld, alsmede uit het e-mailbericht d.d. 23 oktober 2012 dat wel is overgelegd, dat verweerster op 16 juni 2011 diverse aangepaste berekeningen naar klager en zijn ex-echtgenote heeft verzonden en niet in geschil is dat die berekeningen vervolgens zijn besproken. Hieruit leidt de Raad van Tucht af dat verweerster wel degelijk is ingegaan op de noodkreet van klager, geuit in zijn emailbericht d.d. 7 juni 2011 en dat niet gesteld kan worden dat verweerster klager onvoldoende heeft voorgelicht over de wettelijke maatstaven. Daarnaast heeft klager uitdrukkelijk aangegeven, nadat hij graag wilde doorpakken voor wat betreft de zakelijke gevolgen van de echtscheiding, dat hij er belang aan hechtte dat zijn ex-echtgenote en zijn kinderen goed van start konden gaan en zijn ex-echtgenote haar opleiding kan afmaken. Een voor klager en zijn ex-echtgenote belangrijk uitgangspunt hierbij was dat de ex-echtgenote van klager de overeengekomen bruto partneralimentatie nodig had om een hypotheek te kunnen sluiten, zie in dit verband het verslag d.d. 14 april 2011. Met dit uitgangspunt is verweerster vervolgens aan de slag gegaan. Uit de overgelegde dossierstukken dan wel uit hetgeen ter zitting is gesteld, is niet gebleken dat klager in de periode vlak vóór het ondertekenen van het convenant een ander uitgangspunt wenste te hanteren. Hij maakte zich wel zorgen over zijn eigen financiële positie, maar daar heeft verweerster, zoals de Raad van Tucht hiervoor heeft overwogen omtrent het aanpassen van de berekeningen door verweerster, wel wat mee gedaan. Dat brengt mee dat ook het tweede klachtonderdeel ongegrond is. De Raad van Tucht geeft verweerster wel in overweging in het vervolg meer aandacht te besteden aan de verslaglegging in de afrondende fase zodat die zich kan meten met de gedegen verslaglegging in de eerdere fase en waardoor in de verslaglegging ook het financiële aspect meer accent krijgt.

- 5.4 Het derde klachtonderdeel inhoudende dat verweerster klager en zijn ex-echtgenote onevenwichtig heeft benaderd, bouwt deels voort op hetgeen klager in zijn eerste klachtonderdeel heeft aangevoerd. De Raad van Tucht constateert dat er in deze bemiddeling in een relatief korte periode vele besprekingen zijn geweest, maar kan uit de overgelegde verslagen in relatie tot hetgeen klager en zijn ex-echtgenote na huwelijksbeëindiging beoogden en het daarop aansluitende convenant niet een onevenwichtige benadering door verweerster destilleren. Immers, ook klager wenste meerdere malen een vlotte afwikkeling van de zakelijke gevolgen van de echtscheiding en de Raad van Tucht ziet in de overgelegde stukken, alsmede in hetgeen ter zitting is gesteld, geen aanwijzingen dat klager niet in staat was te onderhandelen.

De Raad van Tucht heeft er oog voor dat klager over de huidige situatie gefrustreerd is. Echter, deze frustraties vinden hun oorsprong in na het convenant opgetreden omstandigheden, die verweerster niet kunnen worden verweten.

De Raad van Tucht wijst er in dit verband nog ten overvloede op dat verweerster zich na het tekenen van het convenant als een meer dan behoorlijke bemiddelaar heeft gedragen door haar constructieve opstelling in de communicatie met klager na de beëindiging van de bemiddeling in 2011. Dit blijkt onder meer uit de overgelegde e-mailberichten d.d. 21 augustus 2012, 23 oktober 2012 en 10 december 2012, waaruit blijkt dat verweerster binnen haar mogelijkheden heeft gezocht naar oplossingen voor de gerezen problematiek.

Het voorgaande dient derhalve mee te brengen dat ook dit klachtonderdeel niet tot gegrondheid kan leiden.

Slotsom

- 5.5 Het bovenstaande brengt mee dat de klacht in al haar onderdelen ongegrond dient te worden verklaard.

Beslissing

Verklaart de klacht in al haar onderdelen ongegrond.

Aldus gewezen door mr. E.A. Mink, voorzitter, mr. J.U. van der Werff en mr. I.H. Grandjean, leden, in aanwezigheid van mr. I.J. Pieters, secretaris en uitgesproken te Den Haag op 11 februari 2014 door de voorzitter.

Secretaris

Voorzitter